

SANT JORDI 2024

XV CONCURS LITERÀRI

Casal de gent gran
Baix Guinardó



Poesia

Títol

Seudònim

Amor pasajero.....	El obispo
Hores d'amor.....	Breda
Odissea 2024.....	Geminis
Primavera 2020.....	Incomprensi3n
Lliure.....	Aire
Benvolgut siguis per sempre!... volgut Sant Jordi.....	Pep Gafarr3
L'3via.....	Frida
Roses vermelles.....	Grifeu

Prosa

Títol

Seudònim

El nacimiento del ni1o Jes1s.....	Letras grandes
Busco amistad, o el que surti.....	Koke
La felicitat de les persones grans.....	Violeta
La reflexi3 d'anar al Casal.....	La petita reflexi3
El vol de l'Àngel.....	Alina
Viv3ncia de la diada de Sant Jordi....	Una persona a qui cada vegada li agrada m3s llegir
La Senyora Torredelot.....	Mr. Aloysius Alzheimer
Blasa.....	Lopa de Vega y Carpio
Un record.....	Tramuntana
La vida.....	Maurici
El goig d'observar la natura.....	Natura

POESIA



AMOR PASAJERO

Estoy pagando en mi vida la condena
de no tenerte a mi lado cada instante
y consciente de lo eterno de la pena
de quererte de manera delirante.

Pienso en ti, quiero besar tu boca,
buscando en cada detalle, a todas horas,
cualquier cosa que tu recuerdo evoca
sintiendo que en cada uno me enamoras.

Sigues estando en mi pensamiento,
por ti voy perdiendo yo la razón
y vivo esta vida de amor y lamento
que nace en el fondo de mi corazón.

Con todas mis fuerzas deseo besarte
tenerte en mis brazos, estar junto a ti.
Que más que otra cosa quisiera yo darte
mi alma partida en pedazos mil.

Maldigo mi suerte que me llevó lejos
de ti, dejando los tiempos pasar
y ahora con todos mis años, ya viejo,
veo el amor de mi vida marchar.

El Obispo

HORES D'AMOR

No sóc rica amb les paraules,
mes si molt en sentiments...
Jo voldria que, al llegir-me,
m'entenguessis clarament...

Intento dir-te el que sento,
que se'm frena per la ment...
És trist sentir la nostàlgia
per no arribar a la gent.

És ara que miro el nou dia
amb aquest sol tan naixent...
T'explicaria el que em passa
perquè gosessis tu amb ells...

Contemplo un jardí en calma,
ni una sola fulla es mou...
Un gran silenci m'envolta
i unes campanes amb so...

I que et diria del dia,
del meu dia acollidor...?
Que alço els ulls cap als aires,
bressolat hores d'amor...

Breda

ODISSEA 2024

Full a full, lletra a lletra
mot a mot, a poc a poc...

l'anima es buida
dels seus sentiments,
el cor se submergeix, en un
eteri i plàcid bany.

Mot a mot, a poc a poc,
surt del cor amor etern,
que mai no mort.

Alegria de la vida,
quan tots els matins
el sol torna a sortir,
il·luminant l'infinit.

Il·lusions d'un ahir,
records d'un passat.

Mot a mot, a poc a poc,
van sortint del seu racò al meu cor,
a poc a poc, sentiments guardats
com un gran tresor.

Mot a mot, i a poc a poc,
el temps que fuig, i no torna més
a ser igual, com va ser ahir.

Sols queda en el cor
amb la seva gran odissea...
Mot a mot... a poc a poc!

Geminis

PRIMAVERA 2020

Que primavera tan triste,
de pronto, todo parado,
no se ve gente en la calle,
ni se oyen niños gritando.

A menudo me pregunto,
qué estamos haciendo mal,
para un castigo tan grande
a toda la humanidad.

Y por mucho que lo pienso,
yo no puedo comprender,
que un bicho que es tan pequeño,
y tenga tanto poder.

Los móviles echan humo,
para poder demostrar,
a familiares y amigos,
el cariño y la amistad.

Cuando por fin pase esto,
y tengamos libertad,
correremos a abrazarnos,
aunque nada sea igual.

Quizá entonces valoremos
lo que importa de verdad.

Incomprensión

LLIURE

Ens passem la vida buscant la llibertat
quan la llibertat la portem a sobre...

Només cal sentir-la.

Ahir, avui, demà, ara, fins i tot,
la palpo, la toco, l'acaricio, l'abrazo... la veig!

Camino entre roques,
a l'esquerra, Port de la Selva, a la dreta un arbre sec,
abatut per la força del vent però arrelat entre les pedres
del penya-segat, destinat a no morir mai,
a mirar, a adorar al déu dels mars,
doblegat però feliç davant la seva immensitat.

Sento que m'envolta la llibertat.

La respiro i em nodreixo,
sento que sense ella no podria viure.

Però es que ara ja ho sé.
La llibertat sóc jo mateixa!

Aire

BENVINGUT SIGUES PER SEMPRE!...

VOLGUT SANT JORDI

Ens ha arribat el nostre Abril florit,
i ens recorda aquest jorn en la profecia.
Catalans, ens torna a bategar el cor
per lloar el Sant Jordi amb alegria.

Amb esplendor es celebra aquest dia
i estem emocionats com infants...
En aquesta Diada de joiosa primavera
totes les cares están plenes d'encant!

Sant Jordi... patró de Catalunya!
el gaudim plegats donant-nos les mans.
Aquesta terra tan nostra... és justa, ferma,
i oberta a tothom... Siguem germans!

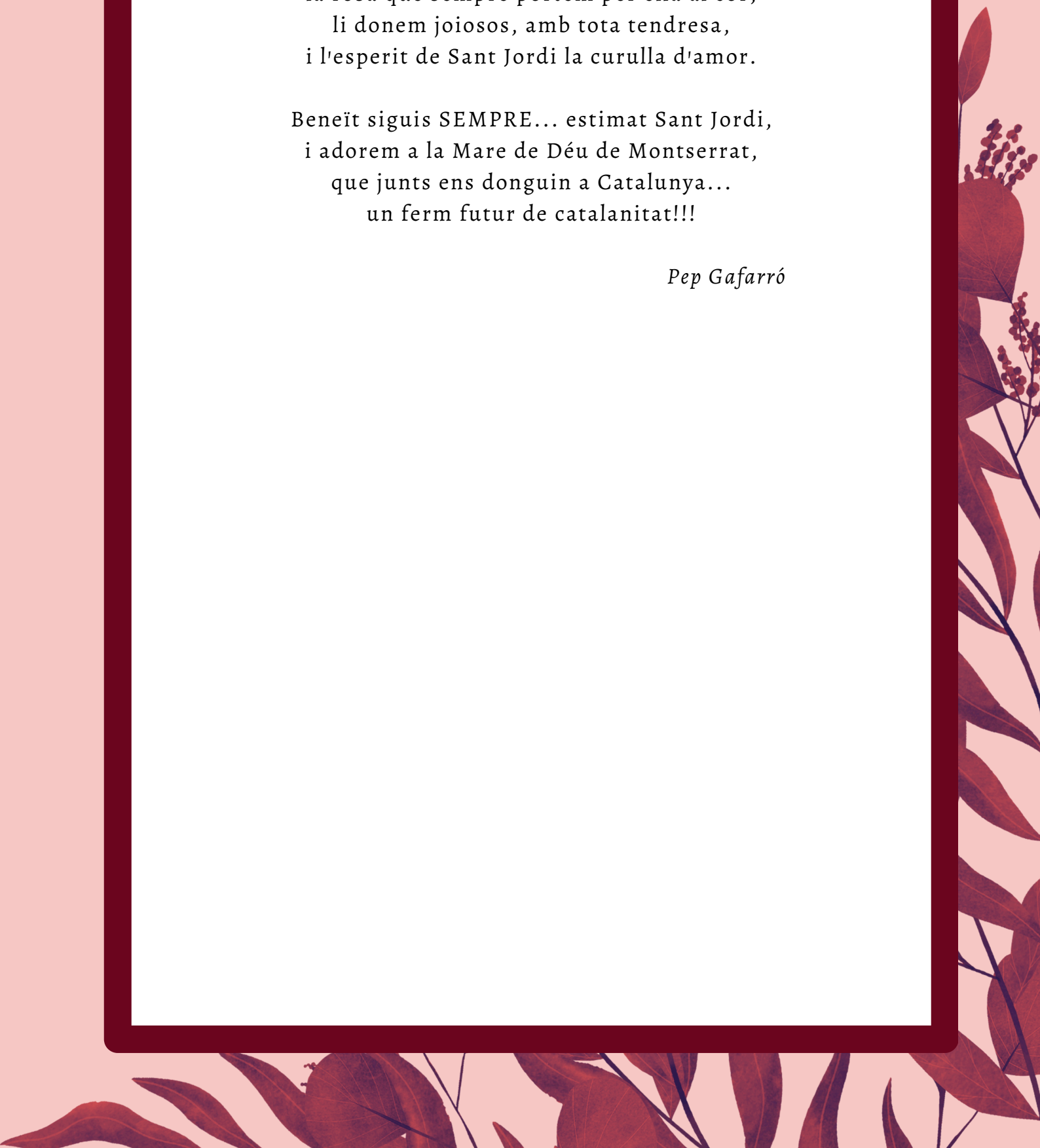
A la nostra Catalunya... tot és noblesa,
per aixó celebra amb tanta veneració
aquesta Diada d'encant i bellesa,
amb el cor obert i amb emoció!

Ens plau escriure poemes a les persones
aquelles que fidels sempre ens fan costat,
ho fem orgullosos amb la nostra parla,
i ens donem una abraçada emocionats.

Oferim amb plaer i gois a l'aimada,
la rosa que sempre portem per ella al cor,
li donem joiosos, amb tota tendresa,
i l'esperit de Sant Jordi la curulla d'amor.

Beneït siguis SEMPRE... estimat Sant Jordi,
i adorem a la Mare de Déu de Montserrat,
que junts ens donguin a Catalunya...
un ferm futur de catalanitat!!!

Pep Gafarró



L'ÀVIA

Entre la paret i la finestra plena de flors,
un feix de llum travessa la sala
majestuós i dolç alhora.

Aquest racó em recorda l'àvia
assegada ben a prop de la finestra
fent ganxet o punt de creu.

I l'olor de pa amb vi i sucre
o de les torrades
amb què festejàvem les tardes.
Olors dolces,
estimada àvia,
que mai s'obliden.

La finestra de bat a bat,
tot silenci ara,
només el bronzit
d'algun insecte
destorba
el teu record.

Records i moments
mentre la primavera
avança,
estesa de llençols blancs
al terrat,
banderoles en dansa.

L'hora, al rellotge del temps,
em retorna el nou present,
m'apropa al nou demà
d'on tu, àvia estimada
fa temps
vas marxar.

Frida

ROSES VERMELLES

Del jardí de primavera
un roser ufanós de vida neix,
de la terra al cel s'expandeix
buscant la llum de les estrelles,
amb llargues tiges espinades
i fulles dentades com serrades.

Rebroten en la nova primavera
en un abril que tot te florida,
en poncelles en forma trempera,
entre nits de lluna plena rosada
dies de sol i pluja verdadera.

Obrint-se despunten les poncelles,
que pètal sobre pètal, avellutats
de vermell de sang com pintats,
en un esclat de formoses belleses,
rosa roja, icona de l'amor i fogositat.

Sant Jordi patró de Catalunya
defensor de tota llibertat,
dia del amor i sincera amistat
de joia compartida, l'enamorat
i la cultura del llibre regalat,
tota rosa serà per l'amor i l'amistat.

Rosa vermella, bellesa guardada
amb el teu perfum encisador,
present seràs per l'enamorada,
i amb la senyera enllaçada
en una sincera i dolça abraçada
eternament li declares el teu amor.

Grifeu

PROSA



EL NACIMIENTO DEL NIÑO JESUS

Hace muchos años, muchos... Muchos más de 2000 años que sucedió un acontecimiento extraordinario y fue que San José y la Virgen María iban de viaje a una ciudad llamada Belén. Cuando por fin llegaron y buscaron posada para dormir, había demasiada gente en la ciudad y todos los alojamientos estaban llenos. No tenían sitio y ellos ya estaban muy cansados del viaje, entonces alguien les ofreció quedarse en un portal a las afueras de Belén en el que se encontraba una vaca y una mula. Les convenció y tranquilizó diciendo que no se preocuparan por los animales, que allí podrían pasar la noche calientes y tranquilos, Así lo hicieron y esa misma noche nació su hijo al que llamaron Jesús.

Mientras todo esto ocurría y en un país muy lejano estaban reunidos tres Reyes que eran muy sabios, eran Magos. En esa reunión les llegó la noticia de que algo importante había sucedido; ellos intrigados quisieron saber más y decidieron ir a comprobar ese gran acontecimiento. No sabían exactamente donde tenían que ir, pero vieron una estrella muy brillante y su instinto les dijo que quería que la siguiesen... esa luz sería la que los guiaría al sitio donde había sucedido todo. Así que montados en sus camellos mágicos muy rápidamente siguieron a la estrella y finalmente llegaron al Portal donde había nacido el niño Jesús.

Allí le adoraron y le hicieron regalos; oro, incienso y mirra. El niño Jesús se puso tan contento que los Reyes cuando se despidieron, decidieron que como esos regalos le habían gustado tanto al niño y que como ellos eran magos, cada año les regalarían juguetes a todos los niños y los mayores, por supuesto, que también recibirían algún presente. Y así nació la tradición en la que cada año y sin faltar a su cita tenemos la visita de los Reyes Magos para traer regalos...

Dedicado a todas las personas que viven y vivieron en el Cottolengo del Padre Alegre

Letras grandes

BUSCO AMISTAT, O EL QUE SURTI

Soc un jove de 84 anys, independent, viatger i fanàtic dels esports d'aventura.

M'agradaria fer amistat amb noies que vulguin compartir les meves aficions i disposades a fer realitat el somni de viatjar i descobrir indrets molt llunyans i exòtics, fins i tot aquells on calgui arribar amb els trens de Rodalies. Sense limitacions i sense por. A l'aventura.

Ara mateix no treballo, abans tampoc gaire, però anava a la feina. Gaudeixo d'una llarga decada sabàtica i mentrestant, estudio *Internet*. Tan bon punt ho agafi això, vull fer un anunci al *Twitter* aquest per apuntar-me a la llista d'espera del *Facebook*, perquè vull penjar al *Youtube* unes imatges meves que vaig fer en súper 8 a les Fonts del Llobregat i que fan por (o a l'inrevés.. que no sé encara com va això del *Tic i Toc*..). Com que una imatge val més que mil paraules, allà em veureu en el meu hàbitat natural, en la meva salsa.. (fixeu-vos bé, sóc el del porró..)

Si us animeu, podem compartir amistat i el que surti (si encara m'és possible, tu ja m'entens.., com diu la cançó).

Ah, no trigueu gaire a contestar, no sigui que un dia d'aquests hagi marxat ja tot sol.

Escriviu-me a:

Manel cha-cha-cha, el ballador
Residència de l'Edat de Pedra, S. XIX
Planta baixa, habitació dels Nòmades

(*Whatsapp* no, si us plau, que el meu mòbil va una mica com vol, que va dir el professor d'internet que de vegades els missatges van a la paperera, no sé ben bé com, però cauen allà. Crec que ells solets).

Koke

LA FELICITAT DE LES PERSONES GRANS

La vida té els seus bons i mals moments, però tots ens serveixen per arribar a aprendre coses que abans no sabíem. Una d'elles és comprendre com d'inútil resulta en aquesta vida pensar que si aconseguim el que desitgem podrem ser completament feliços. L'única veritat és que la felicitat la portem dins nostre des del moment de néixer i no dependrà d'aconseguir allò que ambicionem.

Iniciem la nostra vida amb desconeixement total del que ens envolta i a través del que observem adquirim consciència del que ens agrada i també del que ens desagrada. En el nostre creixement anem veient quins són els nostres desitjos, el nostre interès per aquelles coses que creiem ens seran plaents i motiu de la nostra satisfacció més gran. Pensem que poder aconseguir-les ens farà immensament feliços. Però a la llarga ens adonem que no és així i ens preguntem si a la vida l'èxit, el poder o l'amor aconseguits són realment la felicitat, encara que l'hàgim aconseguit momentàniament.

Aconseguit el que ambicionàvem sempre arribaran noves ànsies per adquirir alguna cosa nova, una cosa diferent; sens dubte vivim en aquesta recerca, sempre en una carrera sense fi, que ens portarà al final de la vida a entendre que es repeteix una vegada i una altra la mateixa insatisfacció. També cal dir que aquesta lluita per assolir-la contribueix a ser l'al·licient de la vida de qualsevol ésser humà.

És en la maduresa quan ens adonem que hem buscat inútilment la felicitat quan ja era dins nostre. Comprenem per fi el gran miracle que va fer l'UNIVERS en donar-nos LA VIDA. Ens va fer a cadascú diferent, però amb un mateix afany per conèixer el motiu de la nostra existència esperant ser realment feliços.

Cal pensar, doncs, que les persones grans solem valorar la vida molt més que els joves, perquè hem adquirit aquesta experiència que ells encara no coneixen. Nosaltres hem viscut i som conscients que els anys passen molt de pressa. A la nostra edat voldríem retenir els dies, els minuts, els segons, perquè sabem que el temps de vida és allò que realment importa. Hem entès el poc que significa una felicitat passatgera, perquè per a nosaltres l'única cosa que de debò té valor és el fet de viure.

Cada ésser humà ha d'arribar a aquesta conclusió per si mateix i de cor desitjo als que m'envolten que siguin feliços i descobreixin que ja ho són, abans que sigui massa tard.

Violeta

LA REFLEXIÓ D'ANAR AL CASAL

Sabeu com són els carrers per on passo per venir? Pujant pel carrer de Sant Quintí tenim la visió de tots els bars amb les seves taules a la vorera. Moltes vegades se sent parlar de malalties, analítiques, proves i també de problemes familiars i alguna que altra baralla. Una altra cosa molt curiosa és quan hi ha alguna persona de raça gitana ingressada a l'hospital i les taules del bar estan plenes; es veuen arrambats a la paret i asseguts als bancs. Ells tenen uns costums o tradicions molt peculiars, en les que crec, que la nostra ètnia hauríem d'aprendre tan sols una mica. Les parades de taxi i anar de pressa per agafar-ne un... el carrer Mas Casanova i la parada d'autobús on l'espera sempre es fa llarga...

I el col·legi? Segons l'hora molt silenci, però millor l'hora del pati a on molts nens i nenes jugant i a la tarda els pares i mares esperant que surtin els seus fills amb el berenar a la mà. A l'altre costat del carrer, l'Hotel convertit en un centre per a persones toxicòmanes; a fora hi ha dies que fa pena quan veus les persones amb aquelles cares i fumant, però encara tenen força de voluntat per sortir-se'n.

Quan passo pel carrer Pare Claret és una altra història i em trobo els edificis modernistes de Sant Pau amb molts turistes que venen de l'avinguda Gaudí amb cara d'admiració i ben contents. Faig un tram pel carrer Padilla, un altre tram la Travessera de Gràcia i travessar pel carrer Lepant, a on el personal de l'Ajuntament treballa arreglant els papers que necessites, i finalment pels Jardins amb gent prenent el sol, passejant o els nens jugant.

No us sembla que hi ha dies que l'arribada al Casal pot ser una mica complicada??

La petita reflexió

EL VOL DE L'ÀNGEL

No fa massa, cada cop que agafava el metro, no podia deixar d'oblidar que era l'últim lloc que en Miquel havia escollit abans de començar un llarg viatge. Fins no fa massa, no podia deixar d'oblidar aquell rostre jove, guapo, masculí, amb un somriure que de vegades esclatava en una riallada fresca, blanca, sonora que poder amagava un plor intens, desmesurat, espantós...

Fins no fa massa, el podia notar al meu costat ple d'entusiasme, llegint amb aquella veu viril, potent i a la vegada sensible, un dels seus extensos relats que jo escoltava embadalida mentre que, al mateix temps, anava admirant les seves belles i fortes faccions i les seves dents blanques, brillants, perfectes així com l'oval de la seva cara. Era curiós com, en el taller de lectura, s'anava de costat quan estava llegint el seu relat, - mai vaig saber perquè -, en aquella incòmoda cadira plegable de fusta. Sempre m'imaginava el moment en el que cauria sobre meu!, cosa que m'hagués encantat, sincerament...

Fins no fa massa, un divendres, un dia assolellat i poder fosc per ell, això no ho podem saber mai, Miquel, a les dues del migdia, va decidir agafar la via en lloc del tren, - potser va pensar que arribaria abans -, i va triar el final de trajecte de la seva vida. Era molt conscient de que només ell era l'únic propietari del seu cos, de la seva vida. I nosaltres, els amics, les amigues, el seu filllet, els seus germans, només podem tenir el record i les sensacions viscudes amb ell i pensar, a més, perquè no, que poder en Miquel era un àngel i estava de pas.

Alina

VIVÈNCIA DE LA DIADA DE SANT JORDI

A tothom que celebra la diada de Sant Jordi i a totes i a tots els que participeu en aquest concurs del Casal del Baix Guinardó.

És la 1^a vegada que prenc part en un acte d'aquest tipus. I per què ho faig ara? La veritat és que no ho sé, potser perquè ara tinc temps, però segurament també perquè soc més gran i alguns records aflueixen nítidament...

Recordo de petita que, en tornar de l'escola amb els meus germans, apressàvem la mare per sortir al carrer. El pare encara trigava a plegar. Era pediatre i sovint després de la consulta, havia d'anar a visitar els nens malalts a casa seva. En aquella època no hi havia pas el 061. Per tant, amb ell mai no podíem anar a mirar ni comprar llibres per Sant Jordi. Però ell sí que trobava temps per comprar-li sempre una rosa a la mare, regal que va fer extensiu a la meva germana i a mi quan vam ser adolescents.

Prop de casa hi havia una llibreria molt bonica: <<Les Punxes>>, ubicada a la casa del mateix nom, joia del Modernisme de Puig i Cadafalch, llibreria que, dissortadament, avui ja no existeix. Com és habitual en aquesta jornada convertida en la festa del llibre i de la rosa, la llibreria estenia una paradeta a la vorera del carrer on exposava tota mena de llibres: de publicats recentment o de més antics, obres il·lustrades o solaments amb text, obres per a diferents edats: persones grans, adolescents i nens, ...

Els meus germans i jo remenàvem tant a la paradeta, com dins de la llibreria, i la mare deia que en triéssim un cada un. Evidentment, ens asseguràvem que tots fossin diferents per poder-los intercanviar un cop llegits.

El meu marit i jo hem continuat amb aquesta tradició tan pròpia del nostre país quan hem tingut les filles. Com que aquell dia hem disposat de temps per la nostra professió d'ensenyants, hem passejat per diversos carrers del rovell de l'ou de la ciutat: Passeig de Gràcia, Rambla Catalunya, Rambles..., plens de gom a gom (St. Jordi és una festa transversal que celebrem creients, ateus i agnòstics). El meu company-marit sempre m'ha regalat la rosa a mi i a les dues filles, costum obsequi que segueix fent-los-hi de grans i que jo abans qüestionava per témer que les parelles es poguessin molestar en assumir ell un paper que potser com a pare ja no li pertocava. Però no, les filles estan encantades i compra a la floristeria del barri: <<La Prímula>>, i que la Cristina, la responsable, ens la presenta molt bonica cada vegada amb un embolcall més original.

He de dir que aquest obsequi de la rosa també s'ha fet extensiu a les nostres tres nétes (observeu que la meva família és un matriarcat, però no us equivoqueu, ell mana i molt, encara que aparentment no es noti). Nosaltres, les 6 dones de la família, al nostre torn, també li regalem llibres.

Podem dir amb satisfacció que el nostre interès inicial per la lectura i el coneixement no ha minvat mai. Seguim essent, tota la família, uns lectors empedreïts.

Una persona a qui cada vegada li agrada més llegir

LA SENYORA TORREDFLOT

La senyora Torredflot té un fill molt eixerit, ben plantat, sap de tot i és l'anima de la festa. Ara que el seu marit ja no hio és, el seu fill, el Sr. **Y** Torredflot, la porta a tot arreu en cotxe, la truca cada dia, la porta de vacances i li cuida les seves joies i els diners del banc. La Sra. Torredflot està encantada de tenir un fill tan flamenc. El dia de Nadal però, no va poder venir a dinar amb ella. Es clar, ell té parella i compromisos amb la família d'ella. Què hi farem! Com es diu popularment “tiran más dos tetas que dos carretas”.

La Sra. Torredflot té també una filla, la Sra. **X** Torredflot. Parla molt orgullosa de la seva filla a tothom, per que va fer unes oposicions molt difícils i ara té una bona feina, i per que li ha donat una néta encantadora, la seva única néta, la qui l'abraça ben fort en cada visita. La seva filla però, no és tan eixerida i ben plantada, no deu saber molt de números ni bancs i a vegades s'enfaden entre elles. Però venen a dinar els diumenges la filla i la néta i això està bé. El dia de reis el va passar a casa de la filla, i amb la néta van jugar totes tres a cartes tota la tarda. I es clar, va guanyar ella totes les partides.

La Sra. Torredflot no entèn perquè els seus fills s'han barallat i ara no es parlen. La Sra. **X** Torredflot està enfadada amb el Sr. **Y** Torredflot perquè sense dir res ha agafat la mare i l'ha portat al banc per treure la germana com administradora dels seus comptes, i així s'ha quedat ell tot sol com a administrador. La Sra. Torredflot o entèn ben bé perquè ja no hi ha dinars familiars o sortides tots plegats. Però no sé, em fa l'efecte que en el rerefons a la Sra. Torredflot aquestes baralles se la bufen una mica.

La Sra. Torredeflot fa temps que ha perdut la memòria. Repeteix la mateixa pregunta mil vegades. Quan va al neuròleg surt dient que el Dr. li pregunta ximpleries i unes coses força estranyes. També té problemes per raonar i entendre les coses que li explica la filla i que li sonen a “bla bla bla...”.

Podria dir-se que la Sra. Torredeflot només vol que la deixin en pau i tranquil·la amb les seves coses. I sortir a les tardes una estoneta per seure sempre al mateix banc i veure la gent com passa...

Mr. Aloysius Alzeimer

BLASA

Una casa de labranza, grande de piedra, destartalada y fea, en un paraje de Castilla, donde en invierno la temperatura baja a 10 grados bajo 0. Allí Blasa y sus hermanas vestidas de harapos llenas de sabañones y callos en manos y pies. Su cara cortada llena de pupas y ojos con lagañas de miseria que delataban su hambre.

Un día cualquiera la Blasa, la mayor de ellas, tuvo suerte y al llamar a una de esas puertas la cogieron de criada; “Aquí me faltan manos” le dijeron, “si trabajas duro tendrás comida y techo” y algo de paga al año (en especies por supuesto). Así empezó en la casa de los Martínez, apodados los “emperadores”. Blasa tenía 16 años, era poco agraciada o sea sé más bien fea, pero lozana y alegre pese a las penurias que la envolvieron toda su corta existencia.

Contenta de tener comida y techo, servía apenas por un celemín de cebada, 2 arrobas de vino, y media fanega de trigo anual para su familia. Ella ya malcomía cuando acababa rendida como una mula de las tareas cotidianas que desempeñaba sin descanso y de sol a sol como una “bestia de carga”.

Corría la década de los 40, en la casa vivían 4 hijos varones, uno de los cuales, Celestino, fuerte y rudo, la acorralaba en cuadras y porquerizas, en cada esquina. Antes de que se acostara, por orden de la madre, debió calentarle la cama y cuando la veía en la alcoba se excitaba tanto que en cualquier rincón se aliviaba solo, sollozando como un animal herido. También se excitaba cuando la observaba encender la chimenea y en su pose marcaban la silueta y glúteos jóvenes y firmes como melocotones duros.

Una noche, Blasa no se resistió, al rondarla en la puerta de la cuadra, se dejó achuchar, sintió estremecerse su cuerpo y una

llama de pasión descontrolada se apoderó de todo su ser. Las manos de Celestino, llenas de cayos se abrieron paso entre sus tupidos leotardos negros, Blasa apretó bien su vulva para sentir más la presión de la que ya gozaba. Después desgarró sus bragas y la penetró con una violencia y dureza casi animal, pero ambos disfrutaron mucho de lo oculto y pecaminoso del acto lleno de erotismo y pasión desbocada.

Blasa no sangró, ni ese mes ni al siguiente, por un rato mínimo de gusto quedó embarazada, entonces llegó la averiguación de la familia, interrogatorios y preguntas, de su familia y de los señores cuando su vientre abultó; Ella relató la verdad que muchos ya sabían pero que los señores negarían por la deshonra y vergüenza de su extirpe. Así dejaba limpio el nombre de su hijo Celestino.

Durante días la matriarca de los “emperadores” caviló y caviló, y dió con la solución, el pastor, el pastor era la clave. Lo abordó una tarde entre la penumbra de la cuadra, le dijo que Blasa era buena muchacha, pero que unos arrieros la abordaron por el camino solitario y abusaron de ella, habiéndola “desgraciado”.

El pastor no tenía nada, apenas un jergón para tenderse en la noche al amparo de cobertizo que albergaban las ovejas, así que “la Emperadora” le ofreció media fanega de papas, 2 arrobas de vino y medio marrano por casarse con la Blasa. Vivirían en un ruinoso establo donde podrían encender su lumbre y echar cemento en el suelo, para hacer algo parecido a un hogar.

Faustino, que era el nombre del pastor, accedió sin pensarlo, nada le importó que Blasa estuviese embarazada, deshonrada y fuese poco agraciada, el “mal gusto de los pobres” podía más que cualquier orgullo, que cualquier pensamiento, ni en sus mejores

sueños pensó tener tanta posesión. Le habían solucionado la vida.

“La emperadora matriarca” se felicitó ella misma de lo resolutiva que era, ella lo arreglaba todo, todo y todo, Blasa casada, con padre para su hijo, bendecidos por la iglesia y el cura, rumores acallados, y asunto terminado.

Buscó mejor partido su hijo Celestino, como debía ser. “El mal gusto de los pobres” era solo para ellos, para los pobres de solemnidad. Celestino casó con una rica heredera con más bancales que él, con mujer de su casa, honrada y devota que bordaba y rezaba y jamás se cuestionó su destino asignado.

Blasa, jamás volvió a sentir ni reír, se resignó a su suerte, es como si la luz del sol se nublase para siempre, nunca eligió, “el mal gusto de los pobres” la perseguiría el resto de su vida.

Lopa de Vega y Carpio

UN RECORD

La visió d'un dia ventós em va revifar la memòria d'un record inoblidable.

Amants de la natura ens disposem a fer una sortida cap a l'Empordà. El grup el formàvem gent avesada a l'excursionisme i a lluitar contra l'adversitat.

Sortírem a l'albada i el primer raig de sol semblava ja injectar-nos la il·lusió i convidar l'esperit a l'esbargiment.

De sobte, el cel serè fins aleshores, s'enteranyinà sense espera; sorgirem castells de núvols lumínics sobre l'horitzó. S'estegueren ràpidament, ennegrint-se fins a fer-se fosc. De cop i volta, esclatà una tamborinada impressionant i un vent esfereïdor desvetllà la tempesta. Plogué a bots i barrals, amb una intensitat mai coneguda, i com un diluvi ens embolcallà. A la tempesta s'hi afegí la protagonista de l'espectacle, la "tramuntana", que tan aviat es dirigia cap a llevant com cap a ponent, travessada a voltes per la ziga-zaga fulgurant d'un llampec. Imposava, i el que havia començat com un divertiment es convertia ara en pànic. Es produïen canvis imprevistos. La calma sols va durar uns minuts. El cel s'aclarí i torna a tenir aquell blau tan net i lluminós que feia verdejar el paisatge, però ja apuntava l'inici d'aquell vent mític tan propi d'aquells entorns. Era la tramuntana que ja començava a ensenyar-nos les dents i bufava amb més furia que abans, fins i tot diria que insinuava violència. Es resistia a abandonar-nos i cada vegada semblava reptar-nos.

Teníem coneixement de la seva força i de les seves males jugades, però no ho havíem experimentat fins aleshores. Segons algunes veus experimentades, aquest vent tan fred i fort, arriba a afectar el caràcter de la gent, fins a manifestar els seus efectes amb rauxes, rampells imprevisibles i incontrolables. Però, també té l'altre vessant, que estimula el geni artístic i les ganes de treballar. Podríem dir, doncs, que té sentiments contradictoris.

De cop i volta una persona del grup, aparentment tímida i discreta, sense por i seduïda per aquell ball d'elements de la natura, que era esfereïdor, s'hi integrà. Se separa del grup i sense que ningú sospités quelcom, llançà un crit eixodador i amb l'embat de la ventada caigué i rodolant, rodolant, no para fins a topar amb un obstacle que la frenà. Tots expectants, poguérem observar la serenitat que desprenia i les conclusions que se'n derivaren. El crit punyent coincidí amb el cessament de la tramuntana. Fou un moment indescriptible, inoblidable. Es pogué comprovar, més tard, que aquest incident era un fet habitual en ella.

Serà veritat que es produeixen transformacions en aquestes circumstàncies? M'he assabentat que, fins i tot, hi ha algun psicòleg que ha fet la seva tesi doctoral basada en aquest tema.

Tramuntana

LA VIDA

No cregueu que la meua vida hagi estat fàcil. Quan algú diu que els anys d'escola eren bonics i els troba a faltar, em quedo parada. Aquells temps per a mi van ser difícils, pel sentiment d'impotència que sentia. Intuïa una gran falsedat en el que la gent deia i feia. Quan vaig ser adolescent em sentia dins d'una bombolla irreal, lluny del que feien i deien els altres. No els entenia, no sabia el significat estrany dels seus interessos, de les seves paraules. És a dir estava fora de lloc.

Els diumenges, anava a missa, havia d'interpretar per poder estar tranquil·la i ser acceptada. Encara que em sentia lluny d'allà. A la taula s'havia d'estar callat i atent. Els meus germans obeïen, però jo no podia. Deien que era rebel. Però jo havia de ser jo mateixa.

Finalment, vaig esdevenir la persona que esperaven que fos. Va ser difícil deixar la meua personalitat i fingir un caràcter. Dins meu desitjava continuar sent jo, però desitjava ser estimada. Els nens han de viure amb acceptació i amor. Per això s'han d'adaptar al model del món.

Per això quan van néixer els meus fills sempre els vaig deixar ser lliure. Però, jo no era capaç d'estimar-me. Els nens, es van adonar que era fràgil, feble, fàcil de dominar.

El remordiment que tinc, és que no vaig tenir el valor de dir a la gent: "esteu equivocats". Però havia de fingir que era el que no era.

La primera qualitat de l'amor és la força, però per ser fort cal que t'estimis a tu mateix.

Llavors et preguntes: "on vaig"? És curiós, però és la distracció allò que fa que arribem al cor de les coses. Perquè és l'atzar, amb la seva imprevisible generositat que fa que hi arribem.

Maurici

EL GOIG D'OBSERVAR LA NATURA

El sol acaba d'eixir. Les ombres dels pins sobre la vinya creen una visió fantasmagòrica. La nit ha estat freda en aquest final d'hivern. La gebrada sobre les herbes dels camins ha deixat petites gotes d'aigua que semblen mirallets. Les vinyes encara no s'han despertat i els vells troncs retorçats dels ceps apareixen com nans sobre la catifa de les branques ravenisses.

Per salvar la petita muntanyeta que em separa de la xona dels Pèlags de Vilobí del Penedès, he d'agafar un petit corriol amb força pendent. Tinc 86 anys, l'edat va pesant i, per tant, he d'alentir el pas.

Els pèlags de Vilobí són uns petits llacs sorgits on hi havia abans una mina a cel obert per l'extracció de calcita, o sigui, el mineral de guix. Abandonada la mina, les aigües freàtiques del subsol van crear tres llacs que en el cas del gran té quasi 500 metres de longitud. La presència d'aigua crea un microclima humit favorable per l'aparició de plantes i en conseqüència, de papallones i insectes en general.

Dels prats salten i volen a poca alçada les petit hespèrid, la MERLET o la CAP GROS. Tenen un cap gros i una esperitrompa més llarga que el seu propi cos, cosa que fa inconfusible.

D'entre les Licènids es poden trobar la BLANQUETA DE LA COL, que s'estén per tot arreu, la SAFRANERA, amb un color groc intens o la LLIMONERA, amb dos colors ben definits pel mascle i femella. La BLAVETA de la farigola, la VERDA D'ULL BLANC o la COURE, amb el seu color vermell brillant. També es poden trobar la PAPILIO MACHAON o la ZEBRADA, les dues més grans i que tenen un vol majestuós.

De sobte en un petit arbret encara sense fulles apareix una VANNESA cardiu, amb les ales obertes al sol per activar el seu organisme. Quan m'apropo, observo que té les ales estripades i molt malmeses i una antena trencada, possiblement per l'atac d'un ocell. Aquestes papallones són molt vistoses, amb colors ataronjats, grocs, marrons. Són de mida mitjana, volen planejant, provenen del nord d'Àfrica i poden viure fins a un any. Es tracta, per tant, d'una papallona vella que ha passat l'hivern en un tronc i que està al final de la seva vida.

Normalment, es fotografien les papallones joves, fresques i vigoroses, que mostren els seus colors i encants, però no una de vella mig esquinçada. Com que és vella i deteriorada no té interès per ser fotografiada. No obstant això, em fa reflexionar i m'adono que el que faig jo ara és el mateix que fa la societat amb els vells. Els aparquen, els deixen de banda perquè no molestin a la societat.

En aquest cas faig una excepció, la fotografio sense flaix, per no molestar-la i mentrestant reflexiono: jo també em puc trobar en el grup dels vells i dels deteriorats.

El goig d'observar la natura!

Natura

